

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/55/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224293
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117224293.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne U. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/XX, XXX XX J. K. I., právne zastúpená advokátom JUDr. Peter Vachan, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 42 350 026, proti žalovanému Z. D. W., U., so sídlom I. XXXX/XXX, XXX XX V., H.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 852,13 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 14Csp/300/2017-64 zo dňa 05. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 810,14 EUR spolu s 5 % - tným ročným úrokom z omeškania od 19.12.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku,

II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietá,

III. žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva a žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 4 ods. 2, 3, 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 489, § 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa XX.XX.XXXX uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 Eur), ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v pravidelných 84 mesačných splátkach s výškou mesačnej splátky 1.075,- Sk (35,68 Eur), ročná úroková sadzba bola vo výške 18,67%, RPMN 20,5%, priemerná hodnota RPMN 20,40%, celkové náklady spotrebiteľa predstavovali výšku 33.916,- Sk (1.125,80 Eur), pričom spôsob úhrady splátok bol formou poštovej poukážky a lehota splatnosti predstavovala 84 mesiacov po poskytnutí úveru. Z predložených poštových poukážok a výpisov z účtu vyplýva, že všetky platby, ktoré realizovala žalobkyňa, boli zasielané na účet žalovaného s totožným variabilným symbolom tak, ako bol uvedený aj vo výzve žalovaného adresovaného žalobkyni zo dňa 01.07.2013, t.j. s variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v predmetnom prípade žalobkyňa podala žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z., nie žalobu na určenie podľa § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z., ako to nesprávne uvádza žalovaný. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že uzavreli spotrebiteľskú úverovú zmluvu, ktorá musí obsahovať obligatórne zákonné náležitosti. Súd neakceptoval argumentáciu žalobkyne, že zmluva neobsahuje náležitosť vyplývajúcu z § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2007 Z. z., keďže tak, ako to vyplýva z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C - 42/2015, postačuje pokiaľ sú tieto jednotlivé platby zahrnuté v mesačnej splátke, čo v danom prípade bolo splnené. Žalobkyňa tiež namietala, že v zmluve absentuje uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, pričom v tomto ohľade súd poukázal na ust. § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona, z ktorého vyplýva, že konečná splatnosť úveru má byť označená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom, čo v danom prípade nie je splnené a tento údaj nemožno zamieňať s počtom splátok, keďže táto náležitosť je uvedená v § 4 ods. 2 písm. i) cit. zákona, a teda uvedenie počtu splátok nemôže nahrádzať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Žalobkyňa zároveň namietala nesprávny údaj týkajúci sa celkových nákladov, v čom sa súd stotožnil s jej odôvodnením, keďže celkové náklady vzhľadom na výšku splátok a ich počet predstavuje 2.997,12 Eur, čo po odpočítaní istiny v sume 1.659,70 Eur predstavuje rozdiel 1.337,42 Eur, teda nie 1.125,80 Eur, ako to je uvedené v zmluve, pričom pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že čo má predstavovať celkové náklady a poukázal aj na to, že do celkových nákladov sa započítava aj poistenie, tak v danej zmluve toto nebolo dojednané, resp. zo zmluvy žiadne poistenie nevyplýva, rovnako ako ani iné platby vyplývajúce z § 2 písm. c) cit. zákona a pokiaľ by mali byť dojednané aj iné platby, tak celkové náklady spotrebiteľa by boli ešte vyššie, než je suma 1.337,42 Eur. Absencia vyššie uvedených náležitostí má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

5. K námietke premlčania vznesenej žalovaným uviedol, že zo žaloby, ako aj z výsluchu samotnej žalobkyne nepochybne vyplynulo, že táto sa o skutočnosti, že môže od žalovaného vymáhať bezdôvodné obohatenie dozvedela najskôr dňa 11.10.2017. V tomto ohľade je teda podstatná skutočná a nie predpokladaná vedomosť žalobkyne o možnosti vymáhať bezdôvodné obohatenie, a keďže žaloba bola súdu doručená dňa 01.12.2017, nárok žalobkyne bol uplatnený v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. V súvislosti s posúdením objektívnej premlčacej lehoty poukázal na to, že neuvedenie zákonných náležitostí má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda žalovaný v takomto prípade nedosiahne žiaden zisk, maximálne vrátenie poskytnutej istiny. Dal za pravdu žalovanému v tom zmysle, že v čase, keď bola uzatváraná predmetná zmluva, neexistovala taká prax súdov, aká je v súčasnosti (hlavne, čo sa týka posudzovania objektívnej premlčacej lehoty odvolacím súdom). V tomto ohľade sa aj súdu javilo ako nelogické, aby žalovaný úmyselne neuvádzal do zmluvy obligatórne zákonné náležitosti (ohľadom posúdenia ktorých tiež neexistuje jednotná súdna prax) a vystavoval sa tým riziku, že nedosiahne žiaden zisk vo forme úroku, čo je vlastne cieľom jeho podnikania. Mal za to, že neuvedenie obligatórných zákonných náležitostí samo o sebe nezakladá úmyselné konanie žalovaného, ani vo forme nepriameho úmyslu, aj keď tento poskytuje nebankovým spôsobom spotrebiteľské úvery. Vzhľadom na uvedené, preto v danej veci aplikoval 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

6. Z prehľadu platieb nepochybne vyplýva, že žalobkyňa v období 3 rokov spätne od podania žaloby, t.j. od 01.12.2014 do 01.12.2017 žalobcovi uhradila celkovo sumu 810,14 Eur, teda platby od 28.01.2014 do 16.05.2017, čo predstavuje 28x platbu po 15,71 Eur a 18x platbu po 20,57 Eur, t.j. celkovo 810,14 Eur. Jedná sa o platby, ktoré boli zaplatené nad sumu poskytnutej istiny, pričom žalovaný úhrady žalobkyne nerozporoval. Vzhľadom na uvedené, preto súd priznal žalobkyni všetky platby, ktoré boli uhradené v rámci plynutia trojročnej všeobecnej premlčacej lehoty, pričom túto sumu žalobkyni priznal spolu s 5% - tným zákonným úrokom z omeškania, avšak nie od 07.11.2017, keďže žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, aby bola žalovaného, vyzývala na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t.j. od 19.12.2017 do zaplataenia a žalobu v časti prevyšujúcej priznanú istinu, ako aj priznaný úrok z omeškania, ako nedôvodnú zamietol.

7. K námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie uviedol, že všetky platby, ktorých úhrady žalobkyňa preukázala, boli nepochybne uhrádzané na účet žalovaného, čo žalovaný nerozporoval a tieto boli uhrádzané pod variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX., ktorý žalovaný oznámil žalobkyni listom zo dňa 01.07.2013, teda cca po 10 mesiacoch od postúpenia pohľadávky, pričom pokiaľ žalobkyňa vyzýval na úhradu svojho dlhu, mal jej samozrejme minimálne týmto listom oznámiť, že pohľadávka bola postúpená a mal jej oznámiť aj prípadný iný účet, resp. iný variabilný symbol, na ktorý mala uhrádzať všetky platby,

čo však žalovaný nerealizoval a v tomto ohľade je teda nepochybné, že si žalovaný nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 526 Občianskeho zákonníka, pričom takto účinne urobil až prostredníctvom právneho zástupcu, po dobe viac ako dvoch rokov od postúpenia pohľadávky, čo podľa názoru súdu nemohlo spĺňať náležitosti citovaného zákonného ustanovenia a pokiaľ žalobkyňa, za tejto situácie, naďalej plnila svoj dlh žalovanému, plnila subjektu, ktorý bol oprávnený prijať tieto plnenia a pokiaľ žalobca prijímal tieto plnenia aj po cca 5 rokoch po postúpení pohľadávky, tieto prijímal bez právneho titulu, čo samozrejme taktiež predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný vydať. Navyše, žalovaný oznámil žalobkyňu už po postúpení pohľadávky číslo účtu, na ktorý ma uhrádzať platby a uviedol variabilný symbol, ktorý má priradzovať k platbám, preto je žalovaný, vzhľadom na vyššie uvedené, v tomto spore pasívne legitimovaný.

8. O trovách konania rozhodol tak, že pomerne úspešnejšia žalobkyňa si nárok na náhradu trov konania neuplatnila a pomerne úspešnejší žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výrokom I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). S právnym názorom súdu prvej inštancie nesúhlasil, pretože zastáva názor, že žalovaná suma je premlčaná v celom rozsahu, pričom poukázal aj na nevyhnutnosť prihladania na ust. §54a Občianskeho zákonníka. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojiročnej premlčacej doby uviedol, že za jej začiatok možno považovať práve deň, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobkyňu známe. Žalobkyňa uhradila sumu požičanej istiny vo výške 1.659,70 Eur splátkou splatnou dňa 30.10.2013, preto nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 30.10.2015 premlčaný. Žaloba bola podaná dňa 01.12.2017, preto žalovaný nárok považuje za premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. V tejto súvislosti poukázal tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Trenčíne, Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, Okresného súdu v Trnave a aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25. Zdôraznil, že postavenie slabšej strany však neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strane silnejšej, bez ohľadu na uplatnené právo. Navrhol, aby odvolací súd prihladol na vznesenú námietku premlčania žalovanej sumy v celom rozsahu a rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

10. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že pohľadávka nie je premlčaná a preto ust. § 54a Občianskeho zákonníka nemožno použiť a taktiež ho nemožno použiť aj s poukazom na ust. § 366 C.s.p.. Opätovne zdôraznila, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až po uhradení poslednej splátky zo dňa 11.10.2017 vo výške 20,57 Eur, ktorá bola uhradená na účet žalovaného, čo bolo preukázané jej výsluchom. Uviedla, že je predsa nelogické, aby platila žalovanému mesačné splátky, a to aj napriek tomu, keby vedela o bezdôvodnom obohatení. Poukázala na to, že žalovaný tento dôkazný prostriedok nespochybnil, spochybnil len právne posúdenie pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. V tomto smere poukázala na konštantnú judikatúru Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/108/2018 zo dňa 24.01.2019, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 7Co/131/2018 zo dňa 21.01.2019. Navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku ako vecne správne a priznal žalobkyňu právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd má za to, že k naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo.

16. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

19. K námietke premlčania nároku žalobkyne v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že oprávnený sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka

tak, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

20. K subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

21. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa otiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle (OGH 3Ob592/77 - „Na slabomyselnosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

22. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia.

23. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie odkedy plnila, resp. jej plnenie bolo poskytnuté. Ako vyplýva z početných rozhodnutí súdov, pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa dozvedela o tom, že plniť nemala až po tom, čo uhradila poslednú splátku dňa 11.10.2017, pričom uvedené sa dozvedela od oddľžovacej spoločnosti, ktorá jej pomáha aj s podaniami v predmetnej veci. Odvolací súd má rovnako za, to, že až od tohto dátumu možno počítať plynutie subjektívnej premlčacej doby. Z uvedeného bolo potom preukázané, že žalobkyňa sa dozvedela o skutočnosti, že plniť nemala 11.10.2017, teda subjektívna 2-ročná doba jej uplynie až v 11.10.2019, a keďže žaloba bola podaná dňa 01.12.2017, táto bola podaná v rámci subjektívnej premlčacej doby. Námietka subjektívnej premlčacej doby vznesená v podanom odvolaní žalovaným tak nebola dôvodná.

25. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie mal prihliadnuť na aplikáciu § 54a Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že uvedené ustanovenie súdom dáva možnosť ex offio skúmať, či uplatnené právo na zaplatenie dlhu nie je premlčané. V tejto súvislosti odvolací súd však poukazuje na prechodné ustanovenie § 879v Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa konanie, ktorého predmetom je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré začalo pred účinnosťou zákona, dokončí podľa doterajších predpisov. Z uvedeného tak vyplýva, že podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka môžu súdy postupovať len v prípade konaní začatých po účinnosti tohto ustanovenia, t.j. po 05.12.2018. Vzhľadom na to, že v predmetnom prípade bola žaloba podaná na súd dňa 01.12.2017, t.j. ešte pred nadobudnutím účinnosti ust. § 54a Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie postupoval správne, keď na predmetný prípad neaplikoval ust. § 54a Občianskeho zákonníka a podľa tohto v konaní nepostupoval. Z uvedeného dôvodu bola preto námietka žalovaného aj v tejto časti nedôvodná.

26. Vzhľadom na to, že žalovaný v podanom odvolaní nevzniesol ďalšie námietky týkajúce sa napadnutého rozsudku vydaného súdom prvej inštancie, odvolací súd sa vo zvyšku napadnutého rozhodnutia stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti dodáva, že údaj o konečnom termíne splatnosti úveru musí byť v spotrebiteľskej zmluve určený presne vo forme deň, mesiac a rok, pričom nepostačuje, ak jeho možné zistiť na základe iných údajov uvedených v zmluve, pretože v takom prípade by sa zákonodarca uspokojil len s uvedením týchto iných náležitostí v zmluvách a neupravoval by v zákone výslovne povinnosť uviesť termín konečnej splatnosti. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, že tento v zákone požadovanej forme nie je v uzatvorenej zmluve obsiahnutý, z čoho tiež vyplýva, že v čase kedy žalobkyňa zmluvu podpisovala nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru a kedy dôjde ku konečnej splatnosti

úveru. Z údajov o tom, že úver má byť splatený v 48 mesačných splátkach nie je možné vyvodiť jednoznačne vyvodíť termín konečnej splatnosti úveru, preto súd prvej inštancie uzavrel správne, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, preto žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému iba istinu poskytnutého úveru. Odvolací súd konštatuje, že absencia už len uvedeného údajov spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, preto nebolo potrebné sa bližšie zaoberať absenciou ďalších náležitostí v zmluve. Vo vzťahu k určaniu výšky bezdôvodného obohatenia odvolací súd taktiež poukazuje na správny výpočet sumy, kedy súd prvej inštancie zisťoval úhrady zaslané žalobkyňou tri roky späť od podania žaloby (3-ročná objektívna premlčacia doba, ktorá nebola žiadnou zo strán namietaná), pričom správne zistil, že za uvedené obdobie došlo bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného vo výške 810,14 Eur s ktorou priznal žalobkyni aj zákonný úrok z omeškania. Z uvedeného tak vyplýva, že vo zvyšku požadovaného nároku žalobu správne zamietol.

27. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správny výrok vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

28. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).